

Mummo syntyy uudelleen

Aamulehti 14.03.2004

Legioonateatterin hovikirjoittaja **Timo Seppälä** lähtee kokeilemaan siipiään ammattiteatterin tuulisella johtajanpaikalla. Tampereen ainutta todellista vaihtoehtoteatteria jää luotsaamaan Legionan perustaja **Virpi Koskela**.

Molemmilla on sormensa pelissä ryhmän kymmenvuotisjuhlanäytelmässä Pyhiä tarinoita.

Seppälän tarinoissa eivät koskaan ole päässeet vähällä katsojat, näyttelijöistä puhumattakaan. Kuningas Laukkajalka oli saarnaamaton, ihmisen näköinen huumenäytelmä, ja moni klassikko on uudestisyntynyt viisaasti karsivan silmän alla.

Pyhiä tarinoita on sukukertomus kansalaissodan ajoista tähän päivään. Vuosikymmeniä hoidossa ollut mummo palaa kehitysvammaisen tyttärentyttärensä häihin. Miksi mummo on outo, väkivaltainen muumio?

Siihen kysymykseen Seppälä etsii vastausta syntymästä. Alkaa hurja taivallus mummon lapsuuteen, jonka isä jo kirosi, koska mummon äiti kuoli synnytykseen. Mummon isää taas ajaa takaa syyllisyys oman veljen kuolemasta. Mummo taas ei saanut pitää lastaan, koska murhasi lapsen isän, hylätyksi tultuaan.



Mummon äiti (**Irina Ritvanen**) kuolee synnytykseen. Isä (**Petri Uusitalo**), aputyttö (**Liisa Puro**) ja kättilö (**Heidi Ruotsalainen**) jäävät ihmettelemään.

Onhan siinä kurjia ja syyllisiä kerrakseen, kuin Kauniissa ja rohkeissa.

Väkisin nousee mieleen Raamatun perisynti-käsite, joka aukeaa Pyhissä tarinoissa koskettavalla tavalla. Ei nyt ihan niin, että isien pahat teot kostetaan ties monenteen polveen, vaan että suvuissa on tapana toistaa edellisten polvien virheet. Näin todistaa myös nykyinen perheterapia.

Ei yksi enkeli pyhää tee

Pyhissä tarinoissa on vain yksi tökerö kipsienkeli, mutta koko näytelmä kuvaa ihmisen salaisuutta kauniimmin kuin mikään näkemäni alttarikuva. Seppälä panee psykoosiin vaipuneen mummon kysymään ihmiselon peruskysymyksiä niin, että muutkin hämmentyvät. Minkä takia olen tehnyt mitä olen tehnyt? Minkä takia en voinut olla tekemättä?

Eivätkö elämän solmut juuri palaudu näihin muutamaan ydinkysymykseen?

Ja kun tätä kaikkea rakentaa eteemme hirveän tosissaan, mutta olemuksellaan rennosti näyttelijäntyöhön suhtautuva esiintyjäkaarti, voitte olla varmoja, ettette pety. **Tiina Salo** mummona on kuin Munchin Huudon kärsivä ihminen,

Krista Yrjölä Maija-tyttärenä huolekkaan daamin valeasuun verhoutunut sinnittelijä, **Tiina Santamo** ja **Marko Vartia** rujoudessaan hellyyttävä morsiuspari. Heitä juhlimaan tulleet suojatyöpaikkalaiset (**Jussi Pekuri**, **Liisa Puro**, **Jouni Korpi**, **Ann-Mari Ohtamaa** ja **Heidi Ruotsalainen**) ovat häkellyttävän taitavia paitsi omina kulmikkaina hahmoinaan, myös kuorona.

Tämän ajan parisuhdekriisitkin ehditään käydä läpi alkoholismin, työnarkomanian ja inestien osalta. Onhan siinä aika tuhti annos mausteita yhteen sukuun, mutta olkoon. Niiden kautta aukeaa suuria kysymyksiä, jotka nyt kerrankin uskalletaan lausua ääneen. Nokian miehenä ja mummon isänä **Petri Uusitalo** tekee hienon kaksoisroolin, samoin **Matias Hasu** kunnan parhaana perheneuvojana ja mummon setänä. Seppälän draamatikon vaistot pelaavat hyvin. Perhe on näytelmäkirjallisuuden yleisin aihe, mutta myös vaikeimmin lähestyttävä. Pitää olla jonkin verran ikää ja kokemusta tajutakseen, miten se toimii tai miksi se ei toimi. Seppälällä on nyt molempia. Savonlinnassa saatetaan lähivuosina tehdä Suomen koskettavinta kamariteatteria.

Teatteri

Pyhiä tarinoita

Käsikirjoitus ja ohjaus:

Timo Seppälä

Apuohjaus: Virpi Koskela

Valot ja valoajo: Mika Koponen

Puvustus, maskit ja lavastus: Työryhmä

Musiikki: Virpi Koskela, Jani Purola ja Jyri Piekäinen

Ensi-ilta: 12.3. Legionateatterissa Tampereen Pienteollisuustalossa

Kesto: 1 h 20 min, ei väliaikaa, seuraava esitys 14.3. klo 19

Anne Välinoro